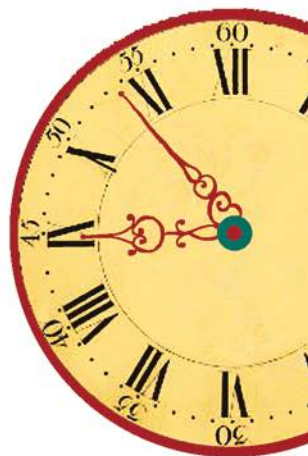

Ferran estava preocupat. Sa mare no tenia temps. Sempre deia: «Ui! No tinc temps!». O: «Anem justos de temps!». O: «Per totes les galletes de xocolate del món, Ferran, no em faces perdre més temps!».

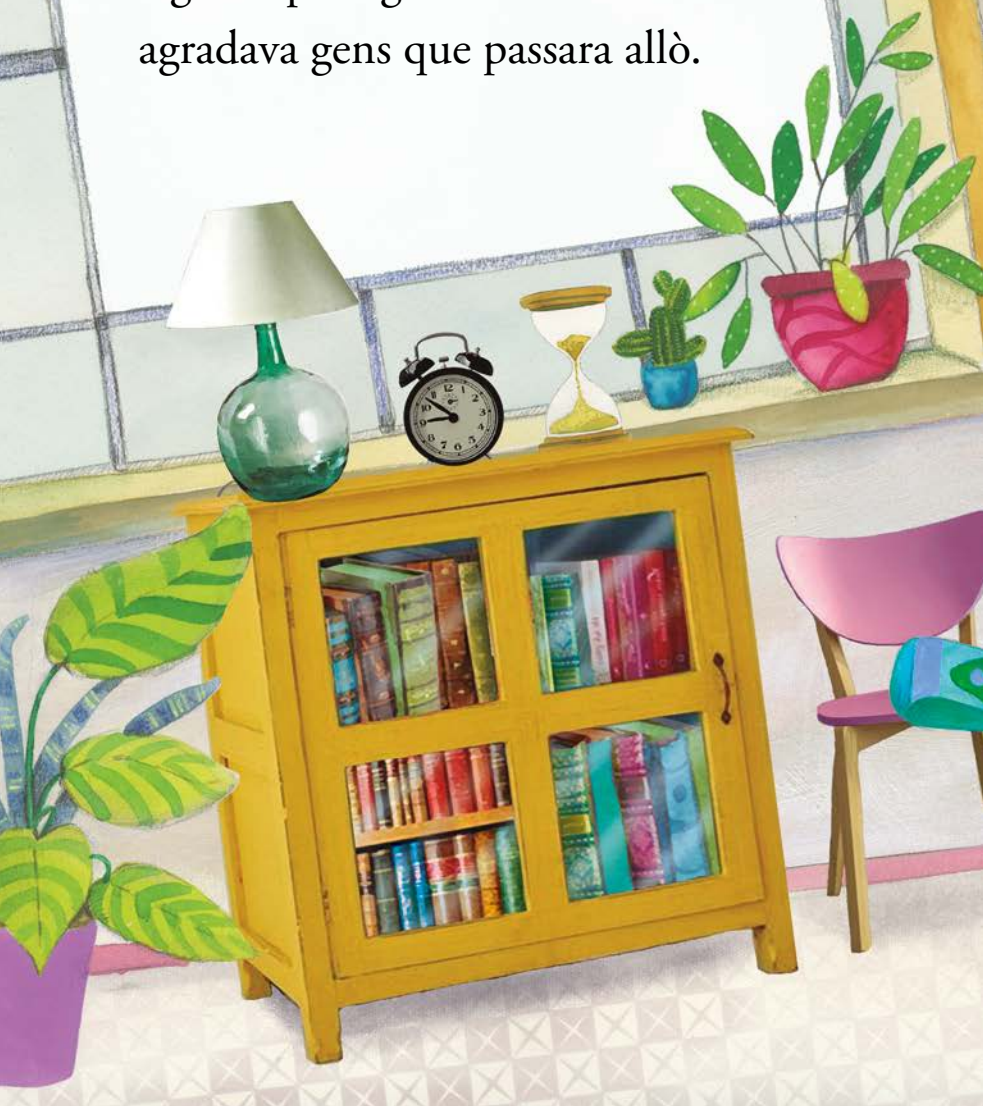

A Ferran li costava d'entendre què volia dir. Però sabia que quan la mare no tenia temps, remugava. I mirava el rellotge de la monyica. O el rellotge del mòbil. O el rellotge de la cuina. O tots els rellotges alhora, menejant el cap d'una banda a l'altra, molt de pressa.

I corria. I no només corria ella.
També feia córrer a Ferran.
L'agarrava de la mà, i au!, com si
algú els perseguira! A Ferran no li
agradava gens que passara allò.

De matí s'afanyaven pel carrer
i els venia just saludar els veïns,
encara que tots tingueren ganes
de dir bon dia a Ferran.

